

Arrest

nr. 53 585 van 22 december 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 14 oktober 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 september 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 26 november 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 december 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat K. HINNEKENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 15 februari 2010 en dient een asielaanvraag in op 15 februari 2010.

Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 9 maart 2010 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, waar verzoekster werd gehoord op 16 augustus 2010.

Op 15 september 2010 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire

beschermingsstatus. Deze beslissing werd aangetekend verzonden naar de gekozen woonplaats van verzoekster op 17 september 2010.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u van Albanese origine en afkomstig uit Velekincë, gemeente Gnjilane, Kosovo. U verklaarde tot aan uw huwelijk met S. A. in 1993 in Llojan, gemeente Kumanovë, Macedonië gewoond te hebben. U bezat toen het Macedonisch staatsburgerschap. Na uw huwelijk verhuisde u met uw echtgenoot naar Kosovo. Daar woonde u tot uw komst naar België. Actueel bezit u noch de Macedonische, noch de Kosovaarse nationaliteit. Eind 2009 deed u een aanvraag voor een Kosovaarse identiteitskaart, maar deze werd u door de Kosovaarse autoriteiten geweigerd daar u niet in Kosovo geboren en getogen bent. U woonde in Kosovo samen met uw drie kinderen, uw schoonmoeder, uw schoonzus en haar kinderen. Sinds een vijftal jaren leeft u gescheiden van uw echtgenoot. Uw echtgenoot is Kosovo ontvlucht uit angst om net zoals enkele van zijn vrienden opgepakt te worden door de politie. U heeft geen idee wat de concrete problemen van uw echtgenoot precies waren, noch wat de redenen waren voor zijn angst voor de Kosovaarse politie. Aangezien uw echtgenoot niet werkte, had hij bij een vriend, F. L., een lening aangegaan. Na het vertrek van uw echtgenoot uit Kosovo begon F. u te bedreigen. Hij dreigde ermee dat wanneer u de lening niet zou terugbetalen één van uw kinderen vermoord zou worden. Deze bedreigingen vonden heel vaak plaats. Tevens werd u vier jaar geleden door F. L. tegen uw wil meegesleurd in zijn auto en verkracht. Uit angst voor F. legde u voor geen van deze bedreigingen, noch voor uw verkrachting klacht neer bij de politie. Eind 2009 werd F. vermoord en werden de bedreigingen voortgezet door zijn broers. Net voor of net na het nieuwe jaar 2009-2010 vertelden zij u dat u door hen nog meer zou afzien dan door hun broer. Als u de schulden niet zou betalen, zouden ze u vermoorden. Deze laatste bedreiging deed u besluiten Kosovo te verlaten. U ging naar Preshevë (Servië) en u verbleef daar een maand alvorens naar België te komen. Op 15 februari 2010 kwam u, samen met uw drie kinderen, in België aan en vroeg u dezelfde dag nog asiel aan. Ten slotte vermeldde u dat u sinds geruime tijd last heeft van hoofdpijn en slapeloosheid en dat u nu ook veel pijn aan de borst heeft. U kwam ook naar België omdat u de oorzaak van die hoofdpijn hier wil achterhalen. Tevens merkte u op dat een van uw dochters migraine heeft en dat uw zoon sinds uw verblijf in België 2 dagen gehospitaliseerd is geweest voor een operatie aan de appendix. Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw identiteitskaart van UNMIK (tijdelijke administratie van de VN in Kosovo), uitgereikt op 19 juni 2001 te Prishtinë; de UNMIK identiteitskaart van uw echtgenoot S. A., uitgereikt op 18 mei 2001 te Prishtinë; kopieën van de Kosovaarse geboorteaktes van uw drie kinderen, alle uitgereikt op 28 januari 2010 te Gnjilane; en een attest van een Belgische arts betreffende uw medische toestand, verkregen op 11 augustus 2010 te Zomergem, waaruit blijkt dat u zich tot deze arts wendde voor psychische en psychosomatische klachten die vermoedelijk verband houden met uw verleden, maar waarin de arts aangeeft dat het exacte verband (nog) niet opgehelderd kon worden gezien de taalproblematiek.

B. Motivering

Er dient vastgesteld te worden dat u niet aannemelijk heeft gemaakt Kosovo verlaten te hebben en/of er niet naar terug te kunnen keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of wegens het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen in verband met het (niet) bezitten van het Kosovaars staatsburgerschap weinig waarschijnlijk zijn. Uw verklaring waarin u stelt dat u eind 2009 bij de politiediensten van Gnjilane een Kosovaarse identiteitskaart bent gaan aanvragen, maar dat u daar door de politie louter mondeling werd meegedeeld dat u geen recht heeft op een Kosovaarse identiteitskaart aangezien u niet geboren en getogen bent in Kosovo, is weinig aannemelijk daar het verkrijgen van het Kosovaars staatsburgerschap niet enkel openstaat voor personen die in Kosovo zijn geboren (gehoorverslag CGVS, p. 4, 8-9). Tevens staat op één van de door u neergelegde documenten, namelijk de geboorteakte van uw oudste dochter Isme, uitdrukkelijk vermeld dat u over de Kosovaarse nationaliteit beschikt. Geconfronteerd hiermee stelde u geen idee te hebben waarom dat vermeld staat op de geboorteakte (gehoorverslag CGVS, p. 9). Daarenboven bent u in het bezit van een UNMIK identiteitskaart. Op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt is het bezit van een dergelijke UNMIK identiteitskaart een indicatie dat een persoon later ook het Kosovaars staatsburgerschap heeft. Hoe dan ook, uit uw verklaringen blijkt dat u de afgelopen vijftien jaren onafgebroken in Kosovo gewoond heeft en dat u uw asielrelaas situeert ten aanzien van Kosovo (gehoorverslag CGVS, p. 3-4, 6, 12). Kosovo dient dan ook gezien te worden als uw land van gewoonlijk verblijf. Wanneer u meent staatloos te zijn dient erop gewezen te worden dat u voor het

verkrijgen van een toelating of machtiging tot verblijf in België op basis van uw staatloosheid een beroep dient te doen op de daartoe geëigende procedures en zich dient te wenden tot de Rechtbank van Eerste Aanleg die over een dergelijk statuut oordeelt.

Voorts stemt uw relaas zoals u het weergaf op de zetel van het Commissariaat-generaal geenszins overeen met het relaas dat u uiteenzette in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal ingevuld bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 2 maart 2010. Tijdens uw gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u Kosovo verlaten te hebben louter om economische redenen. U stelde er dat u en uw kinderen in Kosovo in slechte omstandigheden leefden. Na het vertrek van uw echtgenoot woonden u en uw kinderen in bij uw schoonbroer en diens echtgenote daar u geen eigen woning had. Wanneer uw schoonbroer stierf, bleef u achter met uw schoonzus, die u en uw kinderen uiteindelijk aan de deur zette. U had geen middelen om uw kinderen kleren te kopen, noch om hen eten te geven. Tevens diende uw dochter te stoppen met school door de slechte levensomstandigheden. U verklaarde ten slotte op de Dienst Vreemdelingenzaken dat u, indien u zou moeten terugkeren naar Kosovo, er uitsluitend economische problemen zou vrezen (vragenlijst CGVS d.d. 02/03/2010, vragen 3.4 en 3.5). Wanneer u op 16 augustus 2010 werd gehoord op de zetel van het Commissariaat-generaal bracht u echter geheel andere redenen aan voor uw vertrek uit Kosovo. Tijdens dat gehoor stelde u Kosovo te zijn ontvlucht omdat u jarenlang regelmatig bedreigd werd door F. L. en zijn broers, schuldeisers van uw echtgenoot. U gaf aan door F. meegenomen en verkracht te zijn. Daarnaast verklaarde u dat uw schoonzus, aangezien ze terug bij haar familie ging wonen, het huis waar jullie in woonden verkocht en met die opbrengst u geld leende om uw reis naar België te financieren. Met uitzondering van gezondheidsproblemen verklaarde u dat voornoemde bedreigingen het enige motief vormden voor uw vertrek uit Kosovo (gehoorverslag CGVS, p. 10-11, 13-14). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheden in uw relaas stelde u tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal dat u deze feiten ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken niet hebt aangehaald omdat u ziek was en zich niet goed voelde en omdat ze u op de Dienst Vreemdelingenzaken niet veel vragen gesteld hebben (gehoorverslag CGVS, p. 3, 14). Deze uitleg is echter geenszins afdoende. Het gaat hier immers om een essentieel aspect van uw asielaanvraag en bij het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken werd u uitdrukkelijk geadviseerd steeds de waarheid te vertellen alsook de voornaamste feiten of elementen aan te halen waarom u Kosovo hebt verlaten en bij terugkeer problemen vreest of riskeert. Overigens werd u expliciet gevraagd of u, behalve de economische problemen die u schetste op de Dienst Vreemdelingenzaken, in Kosovo nog andere problemen had en antwoordde u op deze vraag ontkennend (vragenlijst CGVS d.d. 02/03/2010, vraag 3.5). Daarenboven hebt u ten tijde van het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken op geen enkel moment melding gemaakt van het feit dat u ziek zou zijn waardoor het voor u onmogelijk zou zijn geweest op een degelijke wijze het gehoor aldaar af te leggen. De verklaringen die u op de Dienst Vreemdelingenzaken aflegde werden u bovendien voorgelezen in het Albanees en u heeft ze voor akkoord ondertekend. Voorgaande inconsistenties zijn dermate fundamenteel dat geen enkel geloof meer kan gehecht worden aan het door u op het Commissariaat-generaal geschetste vluchtmotief.

Tot slot gaf u aan dat u naar België bent gekomen om hier te achterhalen wat de oorzaak is van uw voortdurende hoofdpijn. Ook lijdt u aan slapeloosheid en heeft u borstpijn (gehoorverslag CGVS, p. 13-14). Bovendien heeft een van uw dochters migraine en is uw zoon geopereerd aan de appendix (gehoorverslag CGVS, p. 9, 15). In verband met deze diverse door u aangehaalde gezondheidsproblemen dient evenwel te worden vastgesteld dat noch de door u ingeroepen medische problemen van uzelf, die werden gestaafd door één medisch attest, noch die van uw dochter en uw zoon, verband houden met de criteria bepaald in de Vluchtelingenconventie, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet. U gaf aan zelf niet te weten wat de oorzaak is van bijvoorbeeld uw slaapproblemen (gehoorverslag CGVS p. 14) en uit het door u neergelegde medische attest, waarin sprake is van psychische en psychosomatische klachten, kan al evenmin worden afgeleid dat er een verband zou bestaan met de Vluchtelingenconventie of de definitie van subsidiaire bescherming. Voor de beoordeling van medische elementen dient u dan ook een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van voornoemde Vreemdelingenwet.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, is in bijlage bij het administratief dossier gevoegd.

De door u neergelegde documenten, i.e. uw (vervallen) UNMIK identiteitskaart, de UNMIK identiteitskaart van uw echtgenoot en de geboorteaktes van uw kinderen, bevestigen louter uw identiteit en die van uw echtgenoot en kinderen, dewelke hier niet ter discussie staan. Het medisch attest kwam hierboven reeds aan bod.

Ook inzake de asielaanvragen van uw broer A. F. (O.V. 6.601.573), diens echtgenote A. P. (O.V. 6.601.573) en uw zus A. B. (O.V. 6.601.548) heb ik een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de rechtspleging

Verzoekster vraagt dat het beroep wordt verwezen naar een kamer met drie leden.

Artikel 39/10, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt dat de behandeling van het beroep gebeurt door een alleenzettelend lid.

Ingevolge het derde lid van voormeld artikel kan de kamervoorzitter, als de verzoekende partij daarom op gemotiveerde wijze vraagt in het verzoekschrift of ambtshalve, bevelen dat een zaak wordt verwezen naar een kamer met drie leden wanneer de juridische moeilijkheid of het belang van de zaak dan wel bijzondere omstandigheden daartoe grond opleveren.

Verzoekster brengt *in casu* geen doorslaggevende elementen aan in haar verzoekschrift waarom de zaak zou behandeld moeten worden door drie rechters. Tot slot is er geen grond om de zaak ambtshalve te verwijzen naar een kamer met drie leden. Het verzoek wordt verworpen.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekster voert in een enig middel aan dat *“onder meer de rechtsregelen die opleggen dat de bestreden beslissing zou gemotiveerd zijn geschonden worden alsmede de artikelen 1 van het verdrag van Genève en de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5 en 49, 50, 52, 57/6 en 63/2 van de vreemdelingenwet schendt en de artikelen artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en de richtlijn 2004/83 van de Europese unie”*. Verder betoogt verzoekster dat de commissaris-generaal machtsmisbruik heeft begaan, heeft nagelaten om de verschillende elementen van de gegronde vrees voor vervolging te onderzoeken, een manifeste beoordelingsfout heeft begaan en het *“principe van goede administratie”* heeft geschonden alsmede het algemeen principe dat elke administratieve overheid gehouden is om te oordelen met kennis van alle elementen van de zaak en met het naleven van de zorgvuldigheidsplicht.

Verder beroept verzoekster zich op de schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoekster vervolgt met een weergave van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4 en 48/5 van de Vreemdelingenwet en een theoretische uiteenzetting omtrent de motiveringsplicht.

Verzoekster voert in het middel aan dat de bestreden beslissing niet of niet afdoende is gemotiveerd op het punt waar de commissaris-generaal stelt dat verzoekster geen staatloze is omdat zij Kosovaars is. Verzoekster heeft echter verklaard dat zij indertijd de Macedonische nationaliteit heeft verkregen door haar huwelijk (CGVS, p.3). Verzoekster meent dat het aan te nemen is dat de Kosovaarse overheid aanneemt dat zij haar Macedonische nationaliteit niet heeft verloren. Verzoekster stelt dat zij in aanmerking komt om erkend te worden als staatloze en dat daarmee in de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden. In de bestreden beslissing en uit de ingeroepen bronnen blijkt volgens verzoekster enkel *“dat er indicaties zouden zijn uit Unmik-documenten, hetgeen niet wil zeggen dat dit noodzakelijk en zeker het geval is”* en dat in Unmik documenten soms fouten voorkomen en dat Unmik de nationaliteit niet kan bepalen. Bovendien kan er verwarring zijn over wat men zou begrijpen onder *“Kosovaars”* nu men daaronder ook de etnische afstamming kan begrijpen.

Inzake de tegenstrijdige verklaringen merkt verzoekster op dat diverse verklaringen elkaar kunnen aanvullen en dat het feit dat zij een completer relaas levert in een tweede gehoor niet noodzakelijk betekent dat er een tegenstelling is met het eerste gehoor. Verzoekster meent dat uit de bestreden beslissing blijkt dat zij in een lamentabele toestand verkeert en dat zij ziek is. Eén van deze beide elementen volstaat als verklaring waarom zeker het eerste gehoor van verzoekster *“niet performant”* is

geweest. Er zijn zelfs elementen om te besluiten dat het tweede gehoor “*niet erg performant*” is geweest nu ondermeer blijkt dat verzoekster een vraag over politiek actief zijn in het land van herkomst niet begreep (CGVS, p. 7) en dat ze verklaart gehuwd te zijn op dertienjarige leeftijd (CGVS, p. 3).

Verzoekster merkt ook op dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing verwijst naar de negatieve beslissingen inzake de asielaanvragen van verzoeksters broer, zijn echtgenote en verzoeksters zus maar dat huidige bestreden beslissing de motieven van deze andere beslissingen niet weergeeft, zodat verzoekster zich hier niet tegen kan verdedigen en de bestreden beslissing zelf niet alle motieven bevat. Verzoekster meent dat men niet mag verwijzen naar andermans beslissingen zonder de motieven daarvan te vermelden in de bestreden beslissing.

3.2. De Raad stelt vast dat artikel 63/2 van de Vreemdelingenwet is opgeheven, zodat niet kan worden ingezien hoe het kan zijn geschonden. Voorts moet worden vastgesteld dat verzoekster nalaat aan te tonen op welke wijze de artikelen 49 en 50 van diezelfde wet en de richtlijn 2004/83 van de Europese Raad geschonden zijn. Deze onderdelen van het middel zijn derhalve niet ontvankelijk.

De Raad merkt op dat niet kan worden ingezien op welke wijze de bestreden beslissing artikel 52 en artikel 57/6, eerste lid van de Vreemdelingenwet zouden hebben geschonden daar voormelde artikelen enkel een regeling van de bevoegdheid van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen betreffen. Daarenboven toont verzoekster *in concreto* niet aan op welke wijze een schending van deze artikelen voorligt en de commissaris-generaal zijn bevoegdheid zou hebben overschreden.

Het derde lid van artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet is op verzoekster niet van toepassing daar zij geen onderdaan is van een lidstaat van de Europese Unie of van een land dat partij is bij een toetredingsverdrag tot de Europese Unie dat nog niet in werking is getreden.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 57/6, tweede lid en 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing zou zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

De Raad wijst erop dat het weergeven van de in het middel aangehaalde artikelen en de daarop volgende louter theoretische uiteenzetting niet afdoende is om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de definitie van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de subsidiaire beschermingsstatus dient immers *in concreto* te worden aangetoond.

3.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen

en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

3.4. Inzake de nationaliteit en het al dan niet bezitten van het Kosovaarse staatsburgerschap van verzoekster, worden in de beslissing van de commissaris-generaal de verklaringen van verzoekster in dit verband weergegeven en wordt geconcludeerd dat het weinig aannemelijk is dat zij niet beschikt over het Kosovaars staatsburgerschap aangezien dit niet enkel openstaat voor personen die in Kosovo zijn geboren. Tevens wordt op de geboorteakte van verzoeksters oudste dochter vermeld dat verzoekster de Kosovaarse nationaliteit heeft. Inzake verzoeksters Unmik-identiteitskaart wordt gesteld dat dit een indicatie is dat een persoon later het Kosovaars staatsburgerschap heeft. De commissaris-generaal wijst op de mogelijkheid om in België een aanvraag in te dienen tot het verkrijgen van de status van staatloze.

Waar verzoekster in huidig verzoekschrift aanvoert dat zij dient erkend te worden als staatloze, merkt de Raad op dat niets verhindert dat verzoekster daartoe de geëigende procedure volgt en zulke aanvraag indient. Ook de commissaris-generaal vermeldt deze mogelijkheid uitdrukkelijk in de bestreden beslissing. Waar verzoekster in het middel lijkt uiteen te zetten dat de commissaris-generaal haar de status van staatloze moest toekennen maar dit nagelaten heeft, merkt de Raad op dat de commissaris-generaal daartoe niet de bevoegdheid heeft omdat dit in België een bevoegdheid is van de rechtbanken van eerste aanleg. Het betoog van verzoekster inzake haar vermeende staatloosheid kan bijgevolg niet worden aangenomen.

Waar verzoekster stelt dat de Kosovaarse overheid mogelijkerwijze aanneemt dat zij nog steeds de Macedonische nationaliteit heeft omdat zij die door haar huwelijk verkregen heeft, blijkt uit het gehoorverslag (CGVS, p.3) inderdaad dat zij verklaarde de Macedonische nationaliteit te hebben verkregen door haar huwelijk, dat ze nadien de Macedonische nationaliteit niet behouden heeft, dat ze geen andere nationaliteit heeft gehad, dat ze een Unmik-identiteitskaart aangevraagd heeft na de oorlog en gekregen heeft, dat de politie haar heeft gezegd dat ze geen Kosovaarse identiteitskaart kon krijgen omdat ze daar niet was geboren en getogen (CGVS, p. 4).

Verzoekster heeft tijdens haar gehoor niet verklaard dat zij ervan uitgaat dat de Kosovaarse overheid haar nog steeds beschouwt als van Macedonische nationaliteit en zij gaat in het verzoekschrift niet in op het feit dat zij vermeld wordt op de geboorteakte van haar dochter als zijnde van Kosovaarse nationaliteit. De uiteenzetting van verzoekster in dit verband kan niet worden aangenomen, te meer daar uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal dit onderzoek slechts voerde om te kunnen uitmaken ten aanzien van welk land verzoeksters asielrelaas gesitueerd diende te worden. Verzoekster ontkent niet dat zij de vijftien jaar voor haar vertrek naar België in Kosovo heeft gewoond, zodat het terecht is dat de commissaris-generaal Kosovo beschouwt als haar land van gewoonlijk verblijf en haar asielrelaas situeert ten aanzien van Kosovo. Verzoekster uit op dit punt ook helemaal geen kritiek in het verzoekschrift, zodat de vraag naar haar precieze nationaliteit hieraan ondergeschikt is.

3.5. Inzake de inconsistenties in verzoeksters verklaringen merkt de commissaris-generaal op dat verzoekster bij de Dienst Vreemdelingen aangaf Kosovo verlaten te hebben om economische redenen, terwijl zij tijdens haar gehoor bij het Commissariaat-generaal een geheel andere reden opgaf namelijk de jarenlange bedreiging door F.L. en zijn broers, schuldeisers van verzoeksters echtgenoot. De commissaris-generaal vermeldt nog andere tegenstrijdigheden en merkt op dat verzoeksters uitleg tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal, namelijk dat zij tijdens het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken ziek was en zich niet goed voelde en dat er niet veel vragen werden gesteld, geenszins afdoende is omdat het immers gaat om een essentieel aspect van haar asielrelaas, zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken uitdrukkelijk werd geadviseerd om de waarheid te vertellen en haar expliciet werd gevraagd of zij in Kosovo nog andere problemen had. De commissaris-generaal stelt ook vast dat verzoekster tijdens het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken op geen enkel moment

melding heeft gemaakt van het feit dat ze ziek was waardoor ze niet op degelijke wijze verklaringen kon afleggen tijdens het gehoor.

In het verzoekschrift beperkt verzoekster zich vooreerst tot de opmerking dat ze een completer relaas leverde tijdens haar tweede verhoor. Deze loutere bewering doet echter geen afbreuk aan de vaststelling van de commissaris-generaal dat aan verzoekster bij de Dienst Vreemdelingenzaken in de vragenlijst uitdrukkelijk werd gevraagd of ze nog andere problemen had buiten de economische problemen die ze opgegeven had, en dat ze hierop ontkennend antwoordde. Verzoekster heeft dus op dat moment reeds de mogelijkheid gekregen om iets te zeggen over haar problemen met F.L. en zijn broers, wat een essentieel aspect is van haar asielrelaas, maar ze heeft nagelaten dit te doen.

Verzoekster stelt vervolgens dat zij in een lamentabele toestand verkeert en dat zij ziek was zodat dit een verklaring vormt voor het feit dat ze bij de Dienst Vreemdelingenzaken minder heeft verteld. De Raad stelt vast dat verzoekster deze verantwoording reeds gegeven heeft bij het Commissariaat-generaal en dat in de bestreden beslissing wordt opgemerkt dat deze uitleg niet afdoende is. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoekster nu herhaalt dat ze ziek was en dat dit een weerslag had op haar eerste verklaringen. Deze loutere herhaling zonder het voorleggen van enig medisch attest wordt ook nu echter niet aanvaard, omdat de Raad eveneens de mening toegedaan is dat de incoherenties in verzoeksters relaas wel degelijk een essentieel aspect van haar asielrelaas betreffen, namelijk de reden waarom zij uit Kosovo is gevlucht.

Op elke asielzoeker rust de verplichting om in elke fase van het onderzoek zijn asielrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen. Er mag van hem verwacht worden dat hij de feiten die de oorzaak waren van zijn vlucht uit het land van herkomst nauwkeurig, zorgvuldig en op een coherente en geloofwaardige manier weergeeft in elke fase van het onderzoek. Het argument dat verzoeker "*ziek*" was en in een "*lamentabele*" toestand verkeerde, zonder enige verdere verduidelijking of bewijs, doet geen afbreuk aan deze plicht (RvS 25 oktober 2005, nr. 150.619; RvS 5 januari 2007, nr. 166.377).

Verzoekster verwijst nog naar twee eigen vergissingen in haar verklaringen tijdens het tweede gehoor om aan te geven dat dit gehoor "*niet erg performant*" is geschied. Uit het gehoorverslag blijkt inderdaad dat verzoekster niet begreep wat een politieke activiteit is en zei niet te weten wat een politieke partij is (CGVS, p. 7) en dat ze verklaarde de Macedonische nationaliteit verkregen te hebben toen ze getrouwd was, waaraan ze toevoegde dat dit in 1983 was, waarop de dossierbehandelaar de opmerking maakte dat dit jaartal misschien fout was omdat ze toen nog maar 13 jaar was, waarop verzoekster zei dat het inderdaad was toen ze 22 jaar oud was. Uit deze elementen uit het gehoor bij het Commissariaat-generaal kan echter niet afgeleid worden dat heel het gehoor "*niet performant*" verliep. Deze verklaringen werden verzoekster niet negatief aangerekend. Verzoekster heeft op het einde van dit gehoor geen opmerkingen gemaakt.

Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat tijdens de gehoren aan verzoekster uitdrukkelijk werd gevraagd of zij de tolk begreep en er werd aangegeven dat eventuele problemen gemeld moesten worden. Verzoekster kreeg bovendien de gelegenheid bijkomende opmerkingen te maken maar zij heeft naar aanleiding van de gehoren geen enkele opmerking gemaakt met betrekking tot het verloop van het gehoor en de vertaling door de tolk (vragenlijst CGVS dd. 2 maart 2010; gehoorverslag CGVS, p. 15).

3.6. Waar verzoekster ten slotte aanvoert dat het een motiveringsgebrek uitmaakt om te verwijzen naar negatieve beslissingen inzake de asielaanvragen van drie familieleden zonder de motieven van deze andere beslissingen weer te geven, merkt de Raad op dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat de commissaris-generaal slechts volledigigheidshalve en ter informatie naar de negatieve beslissingen inzake verzoeksters familieleden verwijst. Deze beslissingen genomen in hoofde van familieleden vormen geen motief om aan verzoekster de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren, evenmin werden verzoeksters verklaringen vergeleken met deze van haar familieleden. Verzoekster hoeft zich dus niet "*te verdedigen*" tegen de motieven opgenomen in de beslissingen genomen in hoofde van haar familieleden.

Verzoekster kan dit element niet dienstig aanvoeren als een motiveringsgebrek.

3.7. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, meer bepaald van de gehoorverslagen van het Commissariaat-generaal en dat

verzoekster tijdens die gehoren de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekster op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

Evenmin toont verzoekster aan dat de commissaris-generaal een manifeste beoordelingsfout heeft begaan of zich schuldig heeft gemaakt aan machtsmisbruik.

Het enig middel is ongegrond.

3.8. De Raad is van oordeel dat verzoekster geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven, die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekster noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig december tweeduizend en tien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS

griffier

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET